

FREIDA McFADDEN

MOTÝĽ

NÁJOMNÍČKA

O pomste, privilégiách a tajomstvách, ktoré nikdy
nemali vyplávať na povrch.

NÁJOMNÍČKA

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lží
Profesorka
Za zamknutými dverami
Oddelenie D
Väzeň
Frajer
Nehoda

Zo série Pomocníčka:
Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky
Pomocníčka ťa vidí

NÁJOMNÍČKA

**FREIDA
McFADDEN**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Tenant

Copyright © 2025 by Freida McFadden

Cover design by theBookDesigners

All rights reserved.

Translation © Diana Ghaniová, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Czechia

ISBN: 978-80-8164-429-0

*Venujem svojej prvej spolubývajúcej,
ktorá si nastavovala budík na tretiu v noci,
lebo chcela vstať a učiť sa, a potom ho vypínala.
Vždy dvakrát.
Odpúšťam ti.*

PRVÁ ČASŤ

BLAKE

1

Pred šiestimi mesiacmi stál niekto presne na tomto mieste – na dvadsiatom piatom poschodí výškovej budovy, v ktorej sídli manhattanská marketingová firma Coble & Roy, kde pracujem – a pokúsil sa skočiť.

Nanešťastie, alebo skôr našťastie, okno sa dá len mierne pootvoriť a vznikne zhruba osemcentimetrová medzera, čo nestačí, ak sa chce cez ňu pretlačiť dospelý muž. Dotyčný sa ho pokúsil silou vytlačiť natoľko, aby sa cez otvor predral, ale celkom mu to nevyšlo. Bezpečnostný pracovník ho zastavil, skôr ako stihol preletieť dvadsaťpäť poschodí v ústrety smrti. Momentálne je na liečení na severe New Yorku, zbiera sedmokrásy, spieva piesne, dostáva šokové terapie alebo čo sa deje na takých miestach.

A ja som dostal jeho miesto.

Chcel som ho. Túžil som po ňom, odkedy som tu začal pracovať. Je to skvelá pozícia. Odkedy sa Quigley pokúsil vyskočiť z okna, všetci sa o ňu bili. A teraz je moja.

A moja nová kancelária? Je neskutočná. Kožené kreslo sa dokonale prispôsobí tvaru môjho chrbta a stálo viac ako moje prvé auto. Hnedá kožená pohovka ladí s knižnicou z peruánskeho orecha v tom istom odtieni ako stôl uprostred miestnosti, akoby ich niekto vyrobil z toho istého stromu.

Najlepšia zo všetkého je však tabuľka s menom na stole, na ktorej zlatým písmom stojí:

Blake Porter, viceprezident.

Hľadím von oknom na panorámu mesta New York, posiatu legendárnymi mrakodrapmi. Keď som ako chlapec vyrastal v Clevelande, najviac zo všetkého som chcel na vlastné oči vidieť budovu Empire State Building, a teraz sa na ňu môžem pozeráť každý deň. Sklopím zrak na ulicu pod nami. Ľudia o dvadsaťpäť poschodí nižšie sa hemžia ako mravce a vozidlá vyzerajú ako hračkárske autá, aké mi mama kupovala v susedských bazároch.

Ktorý hlupák sa pokúsi vyskočiť z okna, keď sedí v takejto kancelárii? Čo za idiota?

Nedokázal zvládnuť ten tlak. Ja to dokážem.

Mobil na mojom stole zabzučí. Obrátim tvár a na displeji uvidím meno Krista Marshallová. Schmatnem ho. Niektorým hovorom sa vyhýbam, iným nie, ale keď volá Krista, zdvihnem vždy.

„Ahoj, zlato,“ ozvem sa.

„Dobrý deň, pán viceprezident,“ zachichoce sa Krista.

Teda, toto ma neomrzí ešte aspoň týždeň.

„Ako sa máš?“ opýta sa.

Sklopím zrak na kopy papierov na stole, ktoré súperia so stovkami mailov, čo na mňa čakajú v mailovej schránke. Vždy keď si odskočím, po návrate na mňa čaká najmenej dvadsať nových správ. A pritom štím rýchlo.

Viete ale čo? Je to v pohode. Minulý týždeň ma povýšili na marketingového viceprezidenta, lebo to zvládnem. Lebo som si to zaslúžil. Máte pre mňa toľko práce, že by

som potreboval aspoň týždeň, ale mám ju zvládnuť za hodinu?

Skvelé. Sem s ňou.

„V pohode,“ odvetím.

„Prídeš v najbližších hodinách domov?“ opýta sa. „Mám po ceste kúpiť činu?“

Už bude šesť a nie, ani náhodou som ešte neskončil. Ibaže už mesiac prichádzam domov tesne pred spaním a len narýchlo zhltnem studené jedlo z donášky alebo proteínovú tyčinku. Zatvorím oči a predstavím si svoju snúbenicu, ako na mňa čaká v obývačke nášho domu z hnedého pieskovca vo štvrti Upper West Side s medovými vlasmi stiahnutými do príťažlivého strapatého uzla, ktorý vždy nosí na vrchu hlavy, a v čiernych legínsach, ktoré jej dokonale sedia.

Pred dvomi mesiacmi som ju požiadal o ruku s obrovským diamantom v nádeji, že sa jej z neho zakrúti hlava, ale odvtedy som sa nezastavil. Ešte nebola zásnubná hostina, ktorú chcela usporiadať, a neboli sme ani na zásnubnej večeri. Zaslúži si odo mňa viac ako toto.

„Dnes žiadna donáška,“ vyhlásim. „Odídem skôr.“

„Naozaj?“

Je mi ľúto, že znie tak prekvapene.

„Áno, a pozývam ťa na večeru.“

„Blake,“ povie ticho. „Nemusíš. Ak potrebuješ pracovať, chápem...“

„Ty si dôležitejšia,“ vyhlásim pevne. Pri tomto tóne ľudia nenamietajú. „Pôjdeme sa niekam najesť a bude to fakt pekné miesto, takže si šetri chuť do jedla. Prídem o pol ôsmej.“

Znie tak veselo. A všetka práca počká aj do zajtra. Okrem toho mám notebook, ktorý môžem otvoriť, keď zaspí.

Zbožňujem život v jednej domácnosti s Kristou. Keď som mal dvadsaťpäť, predstava bývania so ženou bola nemysliteľná, ale zatiaľ je to super. Je nám spolu tak dobre, že sme sa dokonca rozhodli zaobstarať si domáce zvieratko. Mlčky sme sa dohodli, že je to nácvik, skôr ako sa rozhodneme splodiť dieťa. Uvažovali sme o mačke alebo psovi, ale nezvládli by sme toľko zodpovednosti, takže sme skončili so zlatou rybkou. Volá sa Goldy. Pripúšťam, že zlaté rybky nie sú ktovieako prítulné, ale už som si k nej vytvoril puto.

Musím sa však naučiť nájsť rovnováhu medzi prácou a súkromným životom. Potreboval som, aby ma povýšili, lebo som chcel dopriať Kriste aj sebe život, po akom sme vždy túžili – život, aký si zaslúžime, a hádam lepší, aký mala moja mama. Potreboval som, aby ma povýšili, aby som mohol zaplatiť za náš dom, lebo hypotéka mi vždy zožrala celý plat.

Keď som bol malý, nemali sme nič a ja som to neznášal. Môj otec vlastnil malé železiarstvo a vždy mal čo robiť, aby ho udržal nad hladinou, a tak som sa postaral, aby bol môj život iný. Nikdy sa nechcem obávať, že mi odpoja elektrinu.

Strčím mobil do vrecka vyžehlených nohavíc od krajčírky. Dokončím zopár rozrobených vecí a potom pôjdem. Skôr ako sa vrátim k stolu, naposledy sa ešte pozriem na výjav za oknom. V skle vidím vlastný slabý odraz – som pomerne vysoký, mám meter osemdesiat, hnedé vlasy, ktoré sú vždy nakrátko ostrihané, lebo majú neprijemný sklon kučeravieť, náznak ryhy na brade a tmavohnedé oči posadené trochu blízko pri sebe, ale údajne *intenzívne*, čo beriem ako kompliment.

„Blake?“

Odtrhnem oči od okna. Sekretárka môjho šéfa Stacie stojí v otvorených dverách kancelárie so zdvihnutou päšťou, akoby sa chystala zaklopať na rám, aby upútala moju pozornosť. A aj ju má. V takej sukni – áno, dočerta, sústreďím sa len na ňu.

„Ahoj,“ poviem. „Čo sa deje, Stacie?“

„Wayne sa chce s tebou porozprávať.“

Znova pozriem na hodinky. Na stretnutie je už dosť neskoro. „Teraz?“

„Povedal, že hneď teraz.“

Nehľadí mi do očí ako zvyčajne. Pohľad má sklopený na orientálny koberec na dlážke, akoby to bola tá najzaujímavejšia vec, akú kedy videla. To je čudné, pomyslím si.

„Okej,“ poviem. „Idem.“

Odvrátim sa od okna a vyjdem za ňou z kancelárie. V tej chvíli mi ani nenapadne, že sa mi v najbližších piatich minútach zrúti celý svet.

2

Wayne Vincent je môj šéf už desať rokov, odkedy som ukončil štúdium na New York University. Práve on ma prijal do práce. Za všetko, čo viem o marketingu, vďačím jemu. Naučil ma, ako pripraviť kampaň. Aj to, ako vypracovať rozpočet. Alebo to, ako zanalyzovať konkurenciu a trh. Odkedy ho poznám, vystriedal dve manželky, pribral a schudol zhruba dvadsať kíľ a spolu sme vypili aspoň kamión alkoholu.

A práve teraz vyzerá naštvane.

Sedí za mahagónovým stolom – zhruba o päťdesiat percent väčším, ako je môj – a len čo sa zjavím, zamračí sa na mňa. Vo dverách zaváham a on ukáže prstom na stoličku pred stolom a vyšteknú: „Sadaj.“

Netuším, čo sa deje. Na tejto pozícii som ešte len týždeň a zatiaľ sa mi darí. Nie, ide mi to skvele.

Takže nech ide o čokoľvek, bude to nejaká hlúposť. Cítim, ako sa už preventívne vytáčam.

Lenže aj keď sa mylí, predsa len je to môj šéf, takže klesnem na stoličku.

„Všetko v pohode, Wayne?“

Prekríži si mäsité ruky na hrudi širokej ako sud, len čiastočne zahalenej drahým oblekom.

„To povedz ty mne, Porter.“

Oslovil ma priezviskom. Nikdy ma neoslovuje priezviskom.

„S kampaňou pre Clementa som na dobrej ceste,“ poviem. „Do piatka budem mať hotový návrh. Ak treba, tak aj vo štvrtok.“ Zvládnem to aj o deň skôr. Kto potrebuje spať?

Vtom povie niečo, čo ma šokuje: „Zverejnil si kampaň pre Hendersona.“

„Čože?“

Pokožka hlavy pod ustupujúcimi vlasmi mu zružovie. „Ukázal si našu kampaň – všetko – našej konkurencii. Dovolil si, aby nám ju ukradli, ty odporný zlodej.“

Čože? Otvorím ústa. „Nemám potuchy, o čom hovoríš.“

„Viem, že si to urobil, Blake.“ Zaškrípe zubami. „Chcem len vedieť, kto bol tvoj kontakt a koľko ti zaplatil.“

„Wayne...“

„Koľko, Porter?“

„Wayne.“ Nedorozumenie – to je všetko. Odkašlem si. „Prisahám, že by som nikdy...“

„Netrep.“ Spolu s týmto slovom mi tvár zasiahne aj sprška jeho slín. „Máš padáka, Porter. Zbaľ si veci a vypadni.“

Čo?

„Wayne!“ Vyskočím zo stoličky a srdce mi tlčie v hrudi. „Hádám si len nemyslíš, že by som urobil niečo také tejto firme – a tebe. Nechápem, prečo si myslíš, že by som...“

„Povedal som, že máš vypadnúť.“

Z jeho skrivenej tváre vyčítam, že to nie je dômyselný žart. Nikto nevyskočí zo skrine s tortou, aby mi zablahožel k povýšeniu. Myslí to smrteľne vážne. Chce sa ma zbaviť. Po desiatich rokoch vernej služby som dostal výpoveď. Len tak.

Pod pazuchami mi vyrazí studený pot. „Môžeme sa o tom, prosím, pohovárať?“

„Vy-pad-ni.“ Zdvihne slúchadlo na stole a druhou rukou vyťukáva čísla. „Volám pracovníkov bezpečnostnej služby, aby ťa vyviedli z budovy.“

Naozaj sa to deje. Neprišiel som len o povýšenie, ale aj o zamestnanie. Dopekla. Určite je to len nedorozumenie.

„Okej.“ Zdvihnem ruky. „Pôjdem, ale... mohli by sme sa o tom porozprávať neskôr.“

Výraz na Waynevej tvári naznačuje, že sa k tomu nevrátime už nikdy. „Skrátka vypadni. A po tom, čo si predviedol, môžeš zabudnúť na odstupné. A nech ti ani nenapadne ísť na úrad práce a žiadať nejaké peniaze. Budem ťa žalovať za krádež, ty čurák.“

Vládzem len pokrútiť hlavou, neschopný slov, ktorými by som na to zareagoval.

Aj keď je už šesť hodín, v podstate sú všetci ešte v kancelárii a práve si vypočuli celý náš rozhovor. Prejdem popri Stacinom stole a ani teraz sa na mňa vôbec nepozrie.

„Stacie,“ oslovím ju.

„Prepáč, Blake,“ zamrmle, no neodtrhne zrak od obrazovky počítača. „Nemám ti ako pomôcť.“

Okej, takže takto. Dočerta so všetkými. Nájdem si desaťkrát lepšiu prácu, ako je táto.

Vrátim sa do svojej kancelárie, zatiaľ čo kolegovia o mne klebetia ani nie tri metre odo mňa. Chad Pickering bude šťastný ako blcha – myslel si, že na viceprezidenta povýšia jeho, ale nakoniec som to miesto dostal ja. Nebude však jediný, kto bude oslavovať.

Čo k tomu dodať? Ak sa chcete niekam dostať, cestou si narobíte zopár nepriateľov.

V kancelárii si uvedomím, že je toho málo, čo si môžem vziať so sebou. Zarámovaná fotka Kristy. Pero, ktoré mi kúpil starý otec ako darček k promóciám – bol taký hrdý, že som ako prvý z rodiny vyštudoval vysokú školu.

A som si istý, že si môžem vziať aj tabuľku s nápisom *Blake Porter, viceprezident*. Všetkým ostatným by bola nanič.

Impulzívne schmatnem tabuľku so svojím menom zo stola a hodím ju do steny tak silno, až odlúpim kus farby. Tabuľka spadne na zem a zlomí sa na dve polovice.

V kancelárii zavládne úplné ticho a všetci sledujú moje malé predstavenie. Fajn, len nech. Ja som si aspoň nezlomil ruku pri údere do steny ako ten hlupák Craig Silverton, keď prišiel o klienta.

Podídem k oknu a naposledy sa cezeň zahľadím. Čelom sa opriem o studené sklo a už mi nezáleží na šmuhách.

V tej chvíli prvý raz pochopím svojho predchodcu. Vôbec by mi totiž neprekážalo, keby sa sklo rozbilo a ja by som padal z vyše stometrovej výšky v ústrety smrti.

3

Bez práce som už šesťdesiatdva dní.

Niežeby som to počítal.

Vraciam sa domov po dvojhodinovom behu a hodine v posilňovni. Zostávajú mi ešte dva mesiace členstva a mienim ich poriadne využiť. Krista mi naznačila, že nie je zdravé tráviť každý deň hodiny cvičením, ale čo je na tom zlé? Veď len *cvičím*. A to je predsa zdravé.

Okrem toho sa musím udržiavať vo forme, keď si nájdem novú prácu.

Vojdem dovnútra celý spotený, tričko sa mi lepí na telo. V auguste sa v New Yorku behá najhoršie, lebo je dusno a vlhko, ale ja aj tak chodievam. Rád sledujem, ako sa dokážem vyhecovať. Čo také strašné by sa mohlo stať? Že padnem na zem mŕtvy?

V skutočnosti si nemôžeme dovoliť púšťať klimatizáciu, ale keď v obývačke lapám po dychu, som rád, že ide na plné pecky. V nose ma štekli vôňa škoric a zaškvírka mi v žalúdku. Dnes som mal zatiaľ len výživné raňajky (tri celé natvrdo uvarené vajcia) a som hladný ako vlk.

Zablúdím do kuchyne, kde Krista vyťahuje z rúry plech so sušienkami. Cez plece pozrie na mňa a usmeje sa. „Škorické sušienky?“ opýtam sa.

Prikývne a položí plech na kuchynskú linku vedľa starožitných kovových hodín, ktoré sme kúpili minulé leto na blšom trhu. Škoricové sušienky sú jej špecialita, klasika. Krista je už raz taká: keď je šťastná, keď sa nudí alebo keď je obzvlášť vystresovaná, vtedy pečie.

Poviem vám niečo o Kristiných škoricových sušienkach. Keď si ich vložíte do úst, okraje sú chrumkavé, ale stred je mäkký a na jazyku sa vám rozplýva dokonalá kombinácia škorice, cukru a masla. Upekla mi ich na našom prvom rande a práve tie sušienky boli jedným z dôvodov, prečo som sa do nej zamiloval. Vedel som, že žena, ktorá dokáže upiecť niečo natoľko dobré, je naozaj výnimočná.

Pieť sušienky sa naučila od mamy, s ktorou som sa stretol len raz, keď priletela z Idaha. Je to presne ten typ ženy, od ktorej by ste očakávali, že vie pieť skvelé sušienky. Keď som Kristu požiadal o ruku, predstavoval som si, ako raz bude pieť sušienky pre naše deti, presne ako jej mama.

Taký život chcem. S ňou.

Načiahnem sa po sušienke, ale ona ma plesne po ruke. „Ešte sú horúce, rovno z rúry!“ pokarhá ma. „Choď sa osprchovať, zatiaľ vychladnú.“

Nemá rada, keď som po behu spotený, čo sa dá pocho-piť. „Dobre.“

Vyjdem nahor a vyzlečiem si tričko aj šortky. V sprche si pustím prúd veľmi studenej vody a vstúpim doň. Počul som, že ľadové sprchy sú pre psychopatov, ale ja som od nich závislý už od vysokej školy. Je to ďalšia dávka adrenalinu, keď prídem z ťažkého tréningu.

Keď sa umyjem a oblečiem, vrátim sa nadol, tentoraz s ešte silnejším škvrkaním v žalúdku. Cestou prejdem popri Goldy, ktorá si spokojne pláva v guľatom akváriu. Nasypem

jej zopár granúl, hoci Krista tvrdí, že ju prekrmujem. Nepáči sa mi predstava, že je hladná.

Krista vyjde z kuchyne s tanierom sušienok. Odniesie ich k pohovke a ja ju nasledujem ako poslušný psík. Položí tanier na sklený konferenčný stolík a uvelebí sa na pohovke s jednou nohou pod sebou ako zvyčajne. Prisadnem si k nej a vezmem si sušienku.

Je fakt úžasná, ako vždy.

„Ako sa darí s hľadaním práce?“ opýta sa ma.

Bolo hlúpe očakávať, že si hneď nájdem ďalšie miesto v marketingu. Viete si predstaviť, že odkedy ma Wayne ohovoril po celom meste, nikto sa nejde potrať, aby ma zamestnal na nejakej slušnej pozícii. Na posledné miesto, o ktoré som sa uchádzal, som bol prekvalifikovaný, navyše mi ponúkali len štvrtinu môjho platu pred povýšením. A ani sa mi neozvali.

„Zatiaľ nie,“ odvetím a snažím sa neznieť tak sklamane, ako sa cítim.

Krista si všimne, ako sa mi zasekol hlas, privinie sa ku mne a objíma ma. „Asi takto?“ zašepká mi do ucha.

„Osem,“ poviem.

Stisne ma ešte silnejšie. Je to taký náš malý zvyk. Keď sme spolu začali chodiť a Krista mala ťažký deň v práci, vždy keď sme sa večer stretli, porozprávala mi o ňom a ja som ju vyobjímam. Keď sa sťažovala, že ju neobjímam dosť silno, vymysleli sme desaťbodovú stupnicu, podľa ktorej sme určovali, aké silné objatie potrebujeme vzhľadom na to, ako nanič sa práve cítime. Viem, je to také romantické, až vás z toho napína.

Objímame sa vyše minúty, čo je zhruba osem alebo deväť z desiatich. Presne vie, aké objatie potrebujem.

Pravdaže, raz sa musí skončiť. Keď sa odtiahne, čelo má zvrátené od obáv. „Máš dosť peňazí na ďalšiu splátku hypotéky?“ opýta sa jemne.

Mám, ale ledva. Potom budem v háji. Nedokážem ju ďalej platiť a prídem o dom. A hoci je napísaný na mňa a nie na Kristu, aj ona skončí bez domova. Snažím sa na to nemyslieť. „Horko-ťažko,“ priznám.

„Mohla by som prispievať viac,“ navrhne, no ja viem, že ani ona nemá veľa.

Krista vedie čistiareň odevov niekoľko blokov odtiaľto. Tam sme sa spoznali. Priniesol som tam oblek, a keď som ju uvidel za pultom, zrazu som si uvedomil, že by som mal svoje obleky nosiť do čistiarne častejšie. Chodieval som tam dva-tri razy týždenne a míňal celý majetok, len aby som s ňou mohol prehodiť pár slov, keď som ich tam priniesol a potom ich prišiel vyzdvihnúť.

Dlho som sa o nič nepokúšal, lebo som mal priateľku. V tom čase som chodil s istou Gwen, ale náš vzťah nebol ktovieaký a postupne sa zhoršoval. A tak som deň po rozchode s Gwen vošiel do čistiarne a pozval Kristu na večeru.

„Niečo si nájdem,“ slúbim.

Zdvihne svetlohnedé obočie. „Naozaj?“

Zamračím sa na ňu. „Nebudem predsa navždy nezamestnaný, Krista. Niečo sa nájde.“

Napokon nejakú prácu určite zoženiem – musím –, nezarobím však toľko ako v poslednej, to ani zďaleka. Musím rozhodnúť si.

Dofrasa, ešte stále tomu nemôžem uveriť. Pred šesťdesiatimi dvomi dňami som mal všetko. Ako sa to mohlo tak ľahko pokaziť? Waynovi som volal už najmenej desaťkrát, ale neozval sa. Myslím, že moje maily končia v jeho spame.

„Niečo ti navrhnem,“ povedala a zahniezdila sa, „a nechcem, aby si to hneď odmietol.“

No super. Aký úžasný nápad má? Chce, aby som predal obličku? Koľko dnes dostanete na trhu za obličku? „Okej...“

„Myslím, že kým sa postavíš na nohy, mali by sme si nájsť nájomníka.“

Hľadím na ňu. Myslí to vážne? „Nie. V žiadnom prípade. Nebudem bývať s cudzím človekom.“

„Prečo nie?“

Ten nápad s darovaním obličky znie čoraz lepšie, hoci za ňu zrejme nedostanem veľa peňazí, keďže som za posledných desať rokov vypil toľko alkoholu. „Lebo nie som dvadsaťročný študent?“

Krista pokrčí nos. „Vieš, skôr ako sme spolu začali bývať, mala som spolubývajúcu.“

„A *neznášala* si ju!“

Kristina bývalá spolubývajúca bola cez deň riaditeľka jaslí a večer amatérska speváčka. Keď som za ňou chodieval do jej strašne malého dvojizbového bytu neďaleko Inwood Hill Parku, jej spolubývajúca si spievala, keď sa sprchovala, varila a občas začala aj uprostred vety.

„Tak si nájdeme niekoho normálnejšieho,“ presviedča ma Krista.

„Na Manhattane?“ zahundrem. „Tu nie je nikto normálny. Nenájdeš tu nikoho, kto by bol v pohode.“

So smiechom sa načiahne po mojej ruke špinavej od omrvínok zo sušienok. „Našla som *teba*,“ pripomenie mi.

Bez komentára.

Posunie sa ku mne na pohovke a hlavou sa mi oprie o plece. Oprášim si odrobinky z trička, objímam ju okolo pliec a pritiahnem si ju. Čo si dáva do vlasov, že ich má také

jemné? V tom babskom šampóne, čo používa, je určite nejaká tajná prísada, lebo sú skratka neopísateľné.

„Neviem, čo mám robiť, Blake,“ zamrmle mi do krku. „Viem, že nakoniec si niečo nájdeš, ale... mám strach.“

Aj ja, zlato.

„Možno...“ Vystrie ľavú ruku, na ktorej sa vo svetle zajaagá diamant na zásnubnom prsteni. „Možno by som mala predať prsteň. Aspoň by sme mali viac času.“

Zadržím dych. Nie. *Nechcem*, aby ho predala. Áno, mohli by sme si vydýchnuť na ďalšie dva mesiace, ale to je fuk. Môj otec, ktorý sa snažil udržať nad vodou železiarstvo zdedené po starom otcovi, kúpil mame zásnubný prsteň s falošným diamantom, ktorý bol *aj tak* trápne malý. Bol som taký hrdý, že som Kriste kúpil nielen pravý diamant, ale taký, ktorý jej mohli závidieť všetky kamarátky. Keby ten prsteň predala kvôli mne, aby sme sa udržali nad vodou...

Nie. To jej nedovolím.

Prisahal som, že sa o ňu postarám v zdraví aj v chorobe. Nie, počkať, to *budem* prisahať, keď sa zosobášime. A ak nenájdem spôsob, ako sa vymotať z tejto situácie, nikdy sa to nestane. Nevydá sa za mňa, ak nás oboch pripravím o strechu nad hlavou.

„Dobre,“ poviem. „Nájďme si nájomníka.“